

Minu raamatukogu

Mõeldes veidi sellele teemale, siis tekkis mul tunne, nagu rändaksin ajas tagasi paika, mil alustasin oma kooliteed.

Meil oli koos klassikaaslasega juba traditsiooniks saanud minna peale kooli lasteraamatukokku, sest trennini oli paar tundi aega ning leidsime, et just raamatukogu on koht, kuhu meie hing tollel hetkel ihkas minna. Kuid miks see nii oli? Vastus on kuni tänaseni mul meeles. Raamatukogu on minu jaoks justkui muinasjutumaa, mis on täis naerust kirkavaid lapsi, seal leidub imesid! On tunne, justkui usk ja lootus ei ole veel kuhugi kadunud ning nii väikesed kui ka suured naudivad end ümbritsevat ning neil puuduvad mured ja arvamused selle kohta, mis keegi teine nendest arvab. Sellel maal saab igäüks olla just tema ise.

Kui astusin kord väiksena selle muinasjutumaa uksest sisse, siis minu ees sillerdas raamatute meri, mis oli veelgi värvilisem kui vikerkaar. Veidi süvitsi uurides taipasin, et kõik raamatud on erilised ning igäüks neist jutustab omapäraseid lugusid. Ühel päeval hakkasin ma mõtisklema selle üle, et kas ja kuidas sain mina raamatuid lugedes aru sõnumist, mille autor soovis lugejateni edasi kanda. Olles veel väike, ei pannud ma tähele neid pisikesi detaile ning ei osanud ka lahti mõtestada teoste mõtet. Kuid nüüd olen aru saanud, et iga raamat kannab endas alati kaasas autori edastatud sõnumit ning seda ka lasteraamatutes. Minu jaoks on raamatukogu justkui kunstiteos, mille erksad värvid, mitmekülgsus ja sealt saadavad emotsioonid moodustavad koos terviku.

Ma soovin, et oleksin ka praegu see väike laps, kes külastab vahel oma muinasjutumaad. Saaksin tunda end taas rõõmsana ning muremõtted unustada, sel maal saan lasta fantaasial lennata, ilma et keegi teine mind halvustava pilguga vaataks. Just kõik eelnev on see, mis minus sellel hetkel toimus. Muinasjutumaal kadus mul justkui ajataju ning tundsin, et läksin kuhugi teise maailma, kohta, kus on alati hea olla. Sellest järeldan ma aga üht, ka vanemaks saades ning kasvades tuleb hoida endas väikest last ning teda mitte ära kaotada, sest just tema ei kaota kunagi usku ja lootust ning aitab leida kasvõi väikestest hetkedest seiklusi ning rõõmu.

Mäletan näiteks seika, mis leidis aset kümme aastat tagasi. Oli äärmiselt kaunis päev, mille tegi veelgi imelisemaks sinine taevaskõrgel särav kuldkollane päike. See oli tähtis päev mu sõbranna jaoks, kes pidas parasjagu oma sünnipäeva ning kohaks oli ta valinud lasteraamatukogu. Olime väga lähedased ja arvan, et seepärast tundsin ma suurt rõõmu ja

elevust tema päeva üle. Ma soovisin, et ka tema saaks luua endale erilise ja tähendusrikka muinasjutumaa, kus luua mälestusi ning mida hiljem meenutada.

Mulle on lasteraamatukogu väga südamelähedane koht ning mul ei unune eal sealsete töötajate sõbralik naeratus ning lahke tervitus. Just see on midagi, mis on mulle väga tähendusrikas. Samuti on andnud iga külaskäik üha rohkem tahet ja soovi sinna tagasi minna. Siinkohal soovin ma, et kõik inimesed leiaksid endas selle võtme üles ning avaksid lukustatud ukse enda muinasjutumaale ja astuksid üle raamatukogu läve.

Miia Krips

10. kl, Läänemaa Ühisgümnaasium